

Bijlage

De Topconferentie

Rien Broere

Eens in de zoveel jaar, als volle maan vooraf gaat aan de kortste dag en de wind blaast uit het zuidwesten, komen vertegenwoordigers van het gehele planten- en dierenrijk bij elkaar in het Wereldwoud voor een Topconferentie. Het is meestal een vrolijke boel, als ze elkaar na zoveel jaar weerzien. Maar deze keer is de stemming bedrukt en terneergeslagen.

Zoals gebruikelijk wordt de Topconferentie geleid door de Oude Eik. Hij is al zo'n tweehonderd jaar voorzitter van de vergadering.

"Geachte aanwezigen," begint hij, met zijn donkere, ietwat ruisende stem.

"Het spijt me dat ik u dit keer in zo'n treurige sfeer bij elkaar heb moeten roepen. Van veel kanten hebben mij echter de afgelopen jaren noodkreten bereikt die ons dwingen tot overleg. Het dreigt mis te gaan, dames en heren. Volkomen mis. Wie mag ik het woord geven?"

"Nou, meneer de voorzitter," zegt een indrukwekkend lange palm uit het tropisch regenwoud. "Van ons soort bomen blijft straks niks meer over. Alles wordt gekapt vanwege ons hardhout. Het spijt ons, maar als het zo doorgaat, gooien wij er het bijltje bij neer."

"En bij ons dan," kleppert een dolfijn vinnig. "De zeeën en oceanen worden gebruikt als stortplaats. En dan heb ik het nog niet over dikke lagen olie en andere smurrie als er weer eens een schip is verongelukt."

Een dun stemmetje vraagt de aandacht. Het is de glimworm. Als hij ziet dat iedereen naar hem kijkt, gloeit hij van verlegenheid. "Ik ben hier als vertegenwoordiger van stadsparken en dorpsplantsoenen," zegt hij zacht. "Wij zijn maar klein vergeleken met de geachte vorige sprekers. Maar ook bij ons is het om uit je vel te springen! Overal ligt vuil. Blikjes, plastic zakken, papier, sigarettenpeuken. Hopeloos is het. Als het zo doorgaat, dooft voor ons het laatste licht."

Een uil vraagt het woord. "En hoe komt het dat wij deze verschrikkelijke strijd moeten voeren? Altijd weer hetzelfde liedje, dames en heren. De mens! De mens maakt mooie dingen, maar hij maakt ook veel mooie dingen kapot." Er klinkt instemmend geruis en geritsel en het zachte applaus van klappende vogelvleugels.

"Geachte aanwezigen," ruist de Oude Eik. "Wij moeten ons maar eens ernstig beraden. Ik stel voor dat we ons buigen over wat ons te doen staat. Ik schors de vergadering voor een halfuur, en hoop dat u een plan weet te bedenken om de wereld leefbaar te houden. Tot zover dank ik u voor uw aandacht."